

правозастосовчої діяльності; підвищувати стабільність правопорядку, що, в свою чергу, буде сприяти й подоланню недовіри населення до правоохоронних органів.

3. Здійснювати цілеспрямовану та всебічну правову освіту підлітків та молоді, формуючи та підвищуючи рівень їх правосвідомості.

4. Підвищувати якість професійної освіти фахівців в галузі права.

5. Проводити систематичну роботу з розвитку правової культури, як на загальнодержавному рівні, так і на особистісному кожного громадянина.

Гурак Р.В.,

проректор з фінансово-правових питань
Європейського університету

ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ВЧЕННЯ СТАРОДАВНЬОЇ ГРЕЦІЇ

Політико-правова ідеологія Стародавньої Греції формувалась у перманентному процесі розкладу міфології та виокремлення відносно самостійних форм суспільної свідомості. На відміну від інших стародавніх країн, в античній Греції розвиток цього процесу мав свої характерні особливості.

Політико-правова теорія та вчення поступово виокремились як самостійна галузь філософії. До її світогляду входили всі форми теоретичної свідомості – натурфілософія, теологія, етика, політико-правова теорія тощо. Політико-правові вчення Стародавньої Греції склалися в результаті складних і доволі суперечливих взаємодій політичної ідеології з іншими формами суспільної свідомості.

В історії виникнення і розвитку давньогрецької політико-правової думки дослідники виділяють три періоди. Ранній період (IX–VI ст. до н. е.) був пов'язаний з часом виникнення давньогрецької державності. В той час спостерігалася помітна раціоналізація політико-правових вчень.

Другий період (V – перша половина IV ст. до н.е.) – час розквіту давньогрецької філософської та політико-правової думки. Вона знайшла свій вираз у вченнях Демокрита, софістів, Сократа, Платона та Аристотеля.

Третій період (друга половина IV–II ст. до н. е.) – період еллінізму, час початкового занепаду давньогрецької державності, потрапляння грецьких полісів під владу інших держав. Політичні погляди того часу представлені у вченнях Епікура, грецьких стоїків, Полібія.

Визнання законодавства, а не звичаю в якості основної форми правотворчості Стародавньої Греції супроводжувалося кодифікацією.

Збірники законів склалися в грецьких містах-державках, в тому числі і в Афінах наприкінці VII ст. до н.е. (Закони Драконта). Початок нової демократичної конституції в Афінах, що передбачав розроблену процедуру прийняття законів народним зборами, було закладено реформами Солон та Клісфена в VI ст. до н.е. У цих законах також передбачалося правило, згідно з яким законом вважається рішення народних зборів.

З ідеєю необхідності перетворення суспільних і політико-правових порядків на філософських засадах у VI–V ст. до н. е. виступив Піфагор. Висвітлюючи проблеми права, Піфагор і піфагорійці першими почали теоретичне розроблення поняття рівності, дуже важливого для розуміння ролі права як рівної міри в регулюванні суспільних відносин. Причому Піфагор чи не з перших започаткував власну школу, де його учні, вивчаючи закони та тогочасні філософсько-правові вчення, наслідували та розвивали ідеї та вчення свого учителя.

Платон був першовідкривачем у сфері філософського осмислення широкого комплексу політико-правових проблем, і розробка багатьох з них і в майбутньому відбувалася під впливом платонівських ідей. Його ідеї були в центрі уваги або мали визначальний вплив на формування політичних та правових поглядів ранньохристиянських та середньовічних авторів.

Таким чином, право як один з факторів становлення та розвитку громадянського суспільства не відразу досягло в епоху античності зрілості та досконалості. На ранніх етапах свого розвитку воно за рівнем юридичної техніки і ступенем розробки основних інститутів мало чимало подібності з правовими системами країн Стародавнього Сходу. Розвиток права в античній Греції здійснювалося в рамках окремих полісів, і рівень розвитку демократичних інститутів в окремих містах-державках знаходив своє відображення і у праві та його вивченні, або, якщо говорити по-сучасному, в юридичній освіті.

На зміну неписаними звичаям, тлумачення яких нерідко довільно здійснювалося світською чи грецькою аристократією, приходив закон, який має світський характер і виражений в письмовій формі. Право в античному світі, таким чином, постає у своєму чистому вигляді як авторитетний та обов'язковий регулятор полісного життя, позбавлений будь-якої містичної чи релігійної сили.

У грецьких містах-державках у громадян з дитячих років виховувалося повагу і навіть повагу як до законів, так і до встановлених в них полісної порядку. Сократ, зокрема, стверджував, що полісні закони надходять до розумного початку, а також пропагував дотримання законів усіма афінянами.

Правова освіта у Стародавній Греції вивчалася у комплексі філософських та політико-правових вчень, які на кожному етапі долучалися до комплексу таких знань. Тут були організовані перші школи, наприклад, Академія Платона, де учні могли освоїти низку вчень та наук, у тому числі й у сфері права.

Давидова О.В.,

кандидат психологічних наук доцент
кафедри юридичної психології НАВС

ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ МІЛІЦІЇ

Прорахунки та недоліки в діяльності міліції, що викликають невдоволення громадян та значний суспільний резонанс, зростання злочинності ставить перед правоохоронними органами нові завдання, зумовлює потребу перегляду стратегічних напрямів їх діяльності, пошуку нових підходів до організації та здійснення охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю.

Важливими напрямками вирішення цієї проблеми є створення позитивного іміджу працівників міліції, підвищення готовності громадян брати участь у вирішенні правоохоронних проблем.

У науковому світі склалися різні думки щодо виникнення поняття «імідж» (від англ. Image). У загальному вигляді категорія «імідж» трактується як сформований у свідомості людей емоційно забарвлений образ когось-небудь або чогось-небудь, який має характер стереотипу.

Імідж організації, в тому числі й міліції, визначається як образ, що спеціально проектується в інтересах організації, ґрунтується на особливостях її діяльності, внутрішніх закономірностях, властивостях та достоїнствах, впроваджується у свідомість (підсвідомість) населення, а також відповідає його очікуванням та служить відмінністю даної організації від аналогічних. Імідж є інструментом досягнення тих цілей організації, що охоплюють головні напрямки її діяльності та орієнтовані на перспективу. Імідж організації завжди містить в собі різні характеристики, які відносяться до узагальненого образу члена даної організації.

Отже, імідж міліції визначається іміджем її працівників, і саме через їх імідж громадяни оцінюють всю організацію та складають уявлення про неї в цілому.

Суб'єктом побудови іміджу міліції є керівництво, персонал, організація (орган, підрозділ міліції). Загальним суб'єктом побудови